No. 33. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 18 Maart

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

BERIGT.

Diegenen, die zich voor het twee de kwartaal 1846 op de Vlissingsche Courant abonneren, zullen dezelve, zonder eenige vermeerdering van kosten, ontvangen van af den dag, waarop zij het abonnement hebben opgegeven.

NIEUWSTIJDINGEN.

BELGIE.

— Bij Aelst is zekere *Petrus van Snick* overleden in den hoogen ouderdom van 103 jaren en 4 maanden.

— De prijzen der levensmiddelen zijn op de markten van Gend, Brugge, Thielt, Arlon, enz. overal dalende.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 13. Maart. De drielingen, dezer dagen alhier geboren, zijn reeds overleden. De kraamvrouw bevindt zich redelijk welvarende.

ROTTERDAM, den 12. Maart. Een dergelijk ongeluk als onlangs hier ter stede met een os heeft plaats gehad, had ligtelijk door toedoen van eene koe kunnen gebeuren, die, door den slager naar het slagthuis gebragt zullende worden, in eenen staat van woede geraakte, zoodat geene tien mannen in staat waren om het woedende beest te bedwingen. Eindelijk slaagde men er in, het dier aan een wagen vast te binden en zoo te dooden. Het ware te wenschen, dat men in dezen meer voorzigtigheid in acht name, opdat men niet weder noodlottige gevolgen hebbe te betreuren.

— De arrestatie van twee publieke vrouwen, die wegens rustverstoring werden aangehouden, heeft te Leiden in den nacht van 9 op 10 Maart jl. aanleiding gegeven tot de ontdekking van een hoogst beklagenswaardig voorval, het gevolg eener onvergeeflijke onoplettendheid, waaromtrent het te wenschen is dat een streng onderzoek moge worden ingesteld. Gemelde vrouwen werden naar het lokaal der nachtbrandwacht overgebragt, om aldaar tijdelijk in het zoogenaamde ijkhuisje te worden geplaatst, toen men in dat huisje eene vrouw ontdekte, die geheel bewusteloos was. Zij werd terstond naar het stads-ziekenhuis vervoerd, alwaar zij kort daarna is overleden. Later is gebleken dat die vrouw, *E. van Br.* genaamd, daar reeds sedert den 1. dezer maand, dus *tien dagen lang*, had gezeten, zonder dat iemand naar haar had omgezien. In den nacht van dien dag was zij door de politie daar ingebragt; sedert schijnt men haar vergeten te hebben; en het vertrek waarin zij zich bevond is waarschijnlijk zoo zeer afgezonderd, dat haar geroep om hulp niet heeft kunnen worden gehoord.

ASSEN, den 12. Maart. Art. 93 der Keur op het voorkomen en blusschen van brand te dezer stede, bepaalt dat tweemalen in het jaar alle schoorsteenen door twee brandmeesters zullen worden nagezien. Mr. *G. J. F.*, lid van het provinciaal Geregtshof, weigerde de brandmeesters den toegang tot zijne stookplaatsen, op grond dat hij, naar aanleiding van art. 168 der Grondwet, niet anders dan door eene wet verpligt kon worden, zijne woning voor eenige beambten te openen. Bij vonnis echter van den Regter in dit kanton van heden morgen, is dit beweren verworpen, en de gedaagde verwezen in de boete op het weigeren van toegang bij het aangehaalde art. der Keur bedreigd.

KAMPEN, den 14. Maart. Ll. zaturdag overleed in 't Burger Weeshuis, onder de gewone verschrikkelijke verschijnselen, een 15 jarige jongeling die door een dollen hond was gebeten. Daar er p. m. 40 honden gebeten zijn, is de meest mogelijke voorzigtigheid aan te bevelen.

MIDDELBURG, den 16. Maart. Eergisteren zaturdag namiddag is, met het stoomjagt van Rotterdam, alwaar uit 's Gravenhage terug gekomen de heer *D. Dronkers*. Feestelijk was de ontvangst die hem verwachtte. Zoodra men met eenige zekerheid vernam dat die heer aan boord van het stoomjagt zijn zou, was weder in korten tijd de geheele stad met vlaggen versierd; de muziek der schutterij ontving hem met het spelen der volksliederen, ook liet zich het klokkenspel hooren; een gedeelte der werklieden van het Sint-Jans-bedrijf hadden zich, met nationale en oranje vaandels voorzien, naar de aanlegplaats begeven. Met een daverend *hoera!* werd de heer *Dronkers* door de talrijke aldaar verzamelde ingezetenen ontvangen, en nam bij het verlaten der stoomboot, verzeld van een daartoe verzocht ingezetene, plaats in de met vier paarden bespannen koets van den heer burgemeester, welke zijn-ed. achtb. daar ter plaatse tot ontvangst had doen aanbieden, en welk rijtuig hem, onder herhaald gejuich, aan zijne woning bragt.

Des avonds verbeidde hem eene verrassende ontvangst in de societeit *de Vergenoeging*, welke verlicht en waarvan de zaal gedecoreerd was. Onderscheidene toasten werden hem daar toegebragt en ook vele wenschen voor vaderland en Koning, voor gewestelijke en stedelijke autoriteiten, voor de welvaart en bloei der provincien die in deze groote aangelegenheid zijn betrokken, ontboezemd. Wederkeerig werd hierop geantwoord door twee toevallig aanwezige inwoners van Noord-Braband, en in de beste eensgezindheid en orde is deze zamenkomst geëindigd.

Door de ingezetenen werden op onderscheidene plaatsen voetzoekers en andere vuurwerken afgestoken, en met genoegen mag men vermelden, dat alles in de beste orde is afgeloopen.

— Men verneemt, dat de dag van woensdag door het stedelijk bestuur als een algemeene feestdag zal worden beschouwd, en ten gevolge daarvan de nationale vlag van de torens en publieke gebouwen zal worden uitgestoken; terwijl des namiddags ten 3 ure eene cocagne-mast voor het raadhuis zal worden opgerigt, en er nadien nog andere vermakelijkheden zullen plaats hebben; zullende bij gelegenheid van deze voor onze stad zoo heugelijke gebeurtenis, ook de bewoners der liefdadige gestichten op eenige ververschingen worden onthaald.

VLISSINGEN, den 14. Maart. Voor eenigen tijd deelden wij in onze courant mede, dat de Zuid-Hollandsche maatschappij tot redding van schipbreukelingen, vereeringen had toegedacht, aan den schipper *P. van der Staal*, den zeeloods *C. van Wyck*, en de kweekelingen *F. Naerebout*, *E. van Bel* en *J. C. Smit*, van de Nederlandsche Loodsboot N°. 8, wegens het redden, op den 1. december des vorigen jaars, der bemanning, van den in zinkenden staat verkeerende Franschen logger de *Alcyon*, van welke redding wij ook indertijd berigt gaven. — De uitreiking dier vereeringen, bestaande in groote en kleine zilveren en bronzen medailles, gouden tienguldenstukken en vereerende getuigschriften, geschiedde heden ten overstaan van den Onder-Inspecteur van het Loodswezen, en in tegenwoordigheid van de beambten, loodsen, enz., namens de Zuid-Hollandsche redding-maatschappij. — Men mag verwachten, dat deze blijken van erkentelijkheid en onderscheiding eener verdienstelijke Maatschappij, wegens het bedrijven van eene koene loffelijke daad, zullen medewerken, om ieder maar inzonderheid de Nederlandsche loodsen, en het allermeest zij, welke daarmede vereerd zijn geworden, meer en meer aan te sporen, om moeite noch gevaar te ontzien, wanneer de gelegenheid zich voordoet medemenschen uit den nood te helpen en te redden. Lof en dank zal hun dan als nu ten deel vallen, maar vooral zullen en behooren zij belooning te vinden in de voldoening, van eenen duren pligt vervuld te hebben, en aan anderen nuttig geweest te zijn.

— De *Middelburgsche Courant*, het besluit der verleende concessie van den Zeeuwsch-Duitschen spoorweg uit de *Staats-Courant* mededeelende, laat daarop volgen:

« Zijn wij wel onderrigt, dan wordt bij dit besluit ook regt gedaan en herinnerd aan de verdiensten van eenen vroegeren stadgenoot: den heer *F. van Sorge*, wiens naam wij te dezer zake ook wel vroeger hadden moeten vermelden, als zijnde mede een der ontwerpers van een gewigtig gedeelte van dit plan tot verbetering van Zeelands welvaart geweest."

GEMENGDE BERIGTEN.

Den 16. dezer is de Tweede Kamer weder byeen gekomen om hare werkzaamheden te hervatten; den 19. geeft mynheer van Hall aan al de leden een groot, prachtig diner. ??????? — Den 10. Maart is te Amsterdam by de Willemspoort een liefdadronken meisje in het water gesprongen en verkoeld gered. — De koningin van Madagascar heeft bedankt voor de bescherming der franschen, als draagende uit op opreetery. — Te Goes was men van gedachten dat de kersenboomen bloeiden, doch 't waren de pruimen. — De Hoogeraad in den Haag is verkropt met processen. — De geeselpaal vindt in de Tweede Kamer nog een aantal voorname voorstanders. — 2 Jongelieden die 't extra druk hebben vragen één meisje of weduw om één huwelyk te sluiten. (HB. 4465). — De onder-koning van Egypte, die menige gewone koning beschaamd maakt, is voornemens de europische hoven te bezoeken. — Wanneer men het Weekblad van het Regt leest, moet men zich dikwerf verwonderen over de vreemde en tegenstrydige vonnissen, die geveld worden, en nog meer soms over de gezochte gronden tot condemnatie.

INGEZONDEN STUKKEN.

Het Provinciaal Geregtshof te Overijssel in de zaak der Israëlitische Hoofd-Synagoge te Zwolle, tegen de Ring-Synagoge te Assen.

(Vervolg van onze vorige.)

Het door het ministerieel departement voor de Hoofd-Synagoge te Zwolle gesanctioneerde kerkreglement dagteekent 15. September 1815, (dus reeds 15 maanden later dan 12. Junij 1814) daarbij wordt aan de commissie tot de zaken der Israëliten (die toen reeds hare raadgevende hoedanigheid schijnt te hebben afgelegd) aangeschreven « om als nu zoo spoedig mogelijk, naar aanleiding van het besluit 12. Dec. 1814 (?) eene nominatie voor te dragen, tot benoeming van parnassim te Zwolle."

De verkiezing der heeren, J. Joel van Raalte, S. S. Wijnberg, A. A. Jacobs en H. J. Godschalk, tot parnassims der Zwolsche Hoofd-Synagoge, had plaats bij koninklijk besluit van 24. Oct. 1815, N°. 133, en vroeger dan 1. Januarij 1816, zal, even als te Rotterdam en elders, de installatie niet wel mogelijk zijn geweest.

Wij vinden in het art. 266 van het Zwolsche kerkreglement eene herhaling van het boven vermelde art. 12, NB. 12. Junij 1814: » Parnassims zorgen, dat de tegenwoordige kerkbesturen der kleinere gemeenten, reglementen vervaardigen, en zenden dezelve met hunne consideratien in, aan den secretaris van staat voor de binnenlandsche zaken."

Het ministerieel departement vond evenwel goed den eenmaal vastgestelden loop der dingen af te breken, en heeren nieuw aangestelde parnassims der Hoofd-Synagogen van eene zorg te ontheffen, die hun van wege 's lands wettelijk hoofd was opgedragen; het verkoos zelf en eigenmagtig een zoogenaamd Ring-reglement te arresteren en executoir te verklaren, en toen de 21. Augustus 1816 in het land verscheen, verscheen ook het algemeen reglement voor de Israëlitische Ring- en Bij-Kerken.

Men begrijpe ons wel: den 21. Aug. 1816, sub. N°. 2397, 1124 arresteerde het ministerieel departement zulk een statuut, hetwelk, door het latere en thans vigerende van 20. Sept. 1821, verviel en buiten werking werd gesteld.

Het ministerieel departement heeft bij het uitvaar-

EEN VERHAAL UIT DEN LAATSTEN OORLOG TUSSCHEN GROOT-BRITTANJE EN FRANKRIJK.

(Naar Alex. Dumas.)

De steeds voortdurende krijg tusschen deze twee mogendheden, maakte de nieuwe aanwervingen van troepen in Groot-Brittanje al gedurig moeijelijker; zoodat men ter voorziening in het gebrek, zijne toevlugt tot speculanten nemen moest, die zich verbonden der regering tegen eenen vastgestelden prijs, soldaten, in vreemde landen aangeworven, te leveren. Zeker Fransch uitgewekene, Mortcourt genaamd, bragt in korten tijd een talrijk legerkorps op de been, uit Albaniërs, Sclaven, Grieken uit den Archipel en Klein-Azië bestaande, waaraan men den naam van regement van Frohberg gaf.

De officieren, zijnde duitschers en engelschen, onderwierpen de van overal bijeengebragte manschappen aan de europesche krijgstucht, en mannen, aan eene toomelooze vrijheid gewoon, werden op eens genoodzaakt driemaal daags op zijn Pruisisch te exerceren. Dit gelukte echter in den beginne, en het regement Frohberg was al ras in staat om in eene vesting garnizoen te houden; het werd dienvolgens naar Malta gezonden en in het fort Ricosoli, met het fort St. Elme in verbinding bestaande, en even als dit den ingang der haven van La Valetta bestrijkende gekazerneerd. Om de instructie spoediger te voltooijen, voegde men nog eenige officieren bij dit regement, welke ten eenemale met den aard dezer menschen onbekend en het Zuidelijk bloed miskennende, dat in hunne aderen kookte, niet schroomden hen op dezelfde wijs als de koude en hardvochtige kinderen van het Noorden te behandelen. De minste overtredingen werden aan den lijve gestraft, en mannen, die een enkel woord, gebaar of teeken als zware beleedigingen beschouwden, werden gegeesseld of in het aangezigt geslagen. Eerst morden zij in stilte, als om hunne meesters te waarschuwen, dat zij tanden en klaauwen hadden, doch deze sloegen de waarschuwing in den wind, en werden nog strenger. Toen werd de opstand met alle voorzigtigheid en sluwheid, den Grieken eigen, beraamd; en eens, dat men een soldaat, aan eene geringe overtreding der krijgstucht schuldig, uit de gelederen wilde halen, om hem aan eene schandelijke straf te onderwerpen, liepen allen naar de poorten van het fort, en sloten ze van binnen, en zich toen op de officieren werpende, wier gestrengheid hunne wraakzucht zoo lang had getart, vermoordden zij die allen, even als leeuwen, die de hun toegeworpene zwaardvechters verscheuren.

De vreesselijke mare van dit bloedbad werd spoedig in de stad ruchtbaar; de troepen, onder het bevel van den generaal Woog, stelden zich in aantogt; maar de muitelingen hadden reeds alle de toebereidselen tot eene hardnekkige verdediging gemaakt. Ter zee was het fort onneembaar, en te land kon het slechts door eene achtereenvolgende bestorming der buitenwerken bemagtigd worden, hetgeen niet dan met een zwaar verlies van manschappen kon geschieden. De generaal besloot derhalve tot eene blokkering.

Het fort was slechts voor weinige dagen geapprovianteerd. De opstandelingen waren derhalve spoedig genoodzaakt de rations te verminderen. Dit was eene nog harder beproeving dan de gestrengste krijgstucht, en geen gezag was sterk genoeg, om eene regelmatige verdeeling van levensmiddelen te handhaven; twisten braken uit onder mannen, voor welke de éénheid eene onmisbare behoefte was, elk ras scheidde zich van de overigen af; de verschillende partijen werden hoe langer hoe meer tegen elkander verbitterd, elke maaltijd was het sein tot hevige geschillen en vechtpartijen, en even als de krijg der helle, waarvan Dante gewaagt, was de lucht van het fort Ricozoli gestadig met akelige klagten vervuld. Het was als of de muitelingen op elkander het werk des scherpregters wilden verrigten, en waarschijnlijk zou dit gebeurd zijn, indien niet een gedeelte van het garnizoen besloten had, eene poort te openen, en zich op genade, aan de engelschen over te geven. Er bleven slechts honderdvijftig man in het fort, maar deze waren besloten om het te verdedigen, zoo lang er een steen op den andere zoude blijven.

Overigens had zich hun toestand door de vlugt hunner kameraden verbeterd, want daar zij nu minder talrijk waren, was er ook minder gebrek aan levensmiddelen. Dit gaf hun tijd, en de onbewegelijkheid hunner vijanden voor vrees houdende, hoopten zij altijd eene eervolle capitulatie te zullen verkrijgen. Daar de overgeblevenen nu alle Grieken waren, zonder dat zich onder hen Albanezen of Sclaven bevonden, was het hun gelukt zekere krijgstucht in hun midden daar te stellen. Zij schenen derhalve minder dan ooit tot de overgaaf genegen, en elken dag zag men hen een somber en dreigend stilzwijgen in acht nemende, op de wallen verschijnen.

Evenwel werden de rebellen in zekeren nacht door het geroep

tegen van het reglement van 1818 in aanmerking genomen, de noodzakelijkheid om eenvormige bepalingen voor de kleinere Israëlitische gemeenten daar te stellen, het steunt in zijne considerans, op de art. 9, 20 en 24 van het kon. besluit 12. Junij 1814. (1)

Volgens art. 24, was het departement onbevoegd tot dien maatregel. Art. 9 handelt over de verdeeling van het Synagogaal ressort in Ring- en Bij-Kerken en kerkgangen. Art. 20 is er bij de haren in getrokken; dat art. staat hoegenaamd niet in het minste verband met het onderhavige onderwerp, tenzij men op het oog had, de *onbevoegde voordragt* der commissie tot de zaken der Israëliten tot het arresteren van het Ring-reglement, bij sophistische afleiding te regtvaardigen, om zekere voordragt tot andere doeleinden, in datzelfde art. 20 voorkomende. O, talloos tal van vonden en streken!!

Het onderwerpelijke art. 20, citeert art. 7, K. B. 26. Feb. 1814, luidende: » Parnassim of bestuurders zullen, met overleg van de notabele leden hunner gemeente, de noodige reglementen voor derzelver bestuur ontwerpen, onder goedkeuring van onzen commissaris-generaal voor de binnenlandsche zaken (geene *huishoudelyke* reglementen derhalve!)

Het eerste Ring-reglement van 1816, hetwelk zeer zeker reeds in Januarij van dat jaar onderhanden is genomen, had ten minste een klassikaal verband tot grondslag van de kleinere tot de grootere gemeenten; dat verband moest bij dat van 1821 verbroken worden, om der Hoofd-Commissie gewordene *consulerende* commissie, onder het vaderlijk landsbestuur dezer dagen, een soort van uitsluitend moederlijk toezigt over die kleinere gemeenten in handen te spelen.

Welligt is de Hoofd-Commissie soms te ver gegaan, toen zij vermeende zich te mogen veroorlooven, de handelingen der ressortale vergaderingen, en met dezelven ook de manifesten van den vrijen en bevoegden wil der gemeenten, te verbreken en met een ijzer voorhoofd, door andere beschikkingen te vervangen.

En hoezeer het welligt in het stelsel van den hoogen raad niets ter zake doet, of Assen het vroegere of het latere reglement stilzwijgend heeft erkend en aangenomen, zoo vervalt evenwel het argument van het Overijsselsche hof, dat zeer erronneus op een zevenjarig verzuim en het daardoor ontstane gunstverlies der Assensche gemeente en hare medezusteren steunt.

Er zou nog een ander argument door de aangevoerde, historicle daadzaak in duigen vallen: dat namelijk van de schroomvalligheid door het ministerieel departement ten allen tijde betoond, om den bemoeijal in de kerkelijke en geestelijke zaken der Hollandsche joden te zijn, om de wettelijke voorstanders der gemeenten hunne toegekende radicalen te ontnemen en van de strikte en eerlijke wijze waarop het steeds heeft getracht binnen de palen zijne bevoegdheid te blijven, indien er iemand bestond die zoodanig argument met de hand op het hart zou vermeenen te kunnen aanvoeren en met bewijzen staven.

Wanneer een ROOIJAERTS een VAN LEEUWEN en anderen de Hervormde kerk verklaren tot bewustheid te komen, dan gevoelen ook de Israëliten hunne kluisters, dan zijn ook de Israëliten uit eenen misleidenden droom ontwaakt!

Hetgeen het Overijsselsche hof nu overigens vermeent omtrent het nemen van het initiatief door het departement, na een vruchteloos wachten van zeven jaren, en deszelfs regt tot het arresteren der reglementen, als uitvoerder van het koninklijk besluit, verklaren wij niet te begrijpen, want er is niet eene enkele jota in de verordeningen met lichten te vinden, welke Z. Exc. den Minister tot dien eigendunk kan hebben geregtigd.

Onze volgende artikelen zullen aan de tegen alle wettelijke verordeningen aandruischende instelling der Hoofd-Commissie, en tegen het jus in sacra, dat het ministerieel departement zich in joodsch-kerkelijke zaken aanmatigt, gerigt zijn. K. v. d. P.

(1) Dat toeleggen op eenvoudige reglementen die hare goede zijde, maar niet zelden ook hare kwade zijde hebben, is altijd een kerk-stokpaardje van het ministerie geweest.

Reeds een half jaar geleden schreven wij (in de *Vlissingsche Courant* van 8. Sept.) » de drukpers, dat heiligdom der natie, waaraan zij geene schennis mag veroorloven, ligt nu weldra aan de beurt van door de bewindslieden ook van hare vrijheid beroofd te worden: waakt dus Nederlanders voor hare vrijheid, zij is onze laatste hoop en toevlugt, het eenige overblijfsel onzer vaderen moed; wanneer wij ook deze zullen verloren hebben, dan zal het met ons volksbestaan gedaan en nacht over Nederland wezen!"

Toen voorzagen wij reeds den gevaarlijken storm die over Nederland dreigde los te barsten, want zij, die de waarheid vreezen, waren er sedert lang reeds op uit de drukpers aan banden te leggen; van u, Nederlanders, hangt het thans af, of gij uwe vrijheid wilt beschermen, dan of gij de ministers eene gemakkelijke overwinning wilt verschaffen?

Niet alleen dat de natie door belastingen wordt uitgeput, die, met de grootste gestrengheid geheven, op de noodzakelijkste levensbehoeften gelegd zijn, welke de natuur voor armen en rijken gelijkelijk had bestemd, en op eene hemeltergende wijze aan het arme volk onthouden worden; de billijkheid en het regt vorderen dat die schandelijke belastingen afgeschaft worden, opdat er ook brood en vleesch voor den armen burger te verkrijgen zijn.

Maar de regering vreest nog zoo zeer de stem van een tot wanhoop gebragt volk, van een volk dat vroeger om zijne geestkracht door de geheele wereld geacht en ontzien werd, doch thans door onderdrukking en uitputting alle zelfstandigheid schijnt verloren te hebben, dat zij alle mogelijke middelen aanwend om die stem te smoren en een' kruistogt tegen de drukpers heeft geopend, waarvan reeds eenige dagbladen, die de zaak des volks en der vrijheid verdedigden, het slagtoffer schijnen te zullen worden.

Een der aanvoerders dezer benden, de uitbreider der zegelwet, die, naar zijne meening althans, de vrije pers een' slagboom zoude wezen, (1) klemt zich steeds krampachtiger aan zijnen ministerielen zetel vast, op welken hij dagelijks de beleedigingen en minachtingen van alle weldenkenden te verduren heeft, en die zelfs in zijnen trotschen overmoed den geachten vertegenwoordiger niet ontziet, durft, na het verwerpen zijner voorgedragen wet *met algemeene stemmen*, de Kamer komen bekend maken, dat de Koning gemeend heeft dat de afstemming van het laatste wetsontwerp (n. b. met algemeene stemmen) geenen voldoenden grond (!!) opleverde tot het vragen van ontslag.

Geluk, o Nederlanders! Geluk! van den geachten heer VAN HALL als minister te mogen behouden; voor u bestaat er geen wettig middel om iemand *van zoo fijn gevoel* als Z. Exc. schijnt te bezitten, te verwijderen, die ten spijt der natie verkiest te blijven en bovendien de Kamer is komen vertellen dat dit ook het verlangen des Konings zoude zijn. (??)

Doch laat de natie met gesloten gelederen den ministerielen strooptogt afwachten, welken deze op de nederlandsche drukpers ondernemen, en bidden dat de onverbiddelijke dood, *die op nog hooger standpunt dan zekere Excellentie geplaatst het geheel beter kan overzien*, en voor wien de minister en de bedelaar gelijk zijn, HEN *spoedig* met zich moge voeren, die slechts uit laag eigenbelang en hebzucht eene betrekking toonen te behouden voor welke zij onbekwaam zijn.

11. Maart 1846. X.

(1) De van het geld der natie betaalde bladen schijnen zich nog weinig om de zegelwet te bekommeren, daar volgens de *Arnhemsche Courant* van 5. maart blijkt, dat den heer A. VAN BEVERVOORDE niet minder dan 121 *ongezegelde exemplaren* van het waarheidlievende *Journal de la Haye* in handen gekomen waren!

MENGELINGEN.

NAVOLGENSWAARDIG VOORBEELD.

Op den 10. dezer, is door den stads-omroeper te Grave het onderstaande bekend gemaakt:

« Er wordt bekend gemaakt, dat al degenen die, gedurende de maanden november en december 1845 en januarij en februarij 1846 *panden van vyftig cents*, in de bank van leening te Grave verzet hebben, dezelve panden van af heden, tot en met donderdag den 12. dezer, van 's morgens 9 tot 11 en 's namiddags van 2 tot 4 ure, bij overlegging van het beleenings-briefje, *om niet* kunnen terug bekomen."

Wie het is, of zijn, aan wiens of wier liefdadigheid de behoeftigen dezer stad, in dezen kommervollen tijd, eene zoo belangrijke weldaad hebben te danken, is alleen medegedeeld aan den redacteur der *Catholyke Nederlandsche Stemmen*, in wien men wel het genoegzame vertrouwen heeft willen stellen, om hem te verzoeken van alles wat tot het verwezenlijken dezer schoone daad noodig was te bewerkstelligen.

Op een kinderbal te *** bevond zich een dwerg. Eene jonge dame van zijne jaren, meenende te ontwaren dat hij behoefte had aan eene kleine boodschap, ging met hem buiten. Daar zij hem voor een kind aanzag, bood zij hem de behulpzame hand, maar vroeg alras met bewogen stem: jongeheer, hoe oud is Uwe?" — Vijf-en-twintig jaar, tante, was het antwoord.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 17. Maart. Sedert den 14. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Fortuna, P. B. Moller, Assens, garst; Juellerne, P. Jensen, Fleusburg, rogge; Condor, J. Horre, New-Castle, Klementine Christa, J. Hurse, Hamburg, beide stukgoed; Doris, J. Zeplien, Odessa, ballast; de twee Gebroeders, S. de Vries, Liverpool, klipzout en stukgoed; the Jane, J. Lover, Hull, aardappelen en steenkolen; the Monarch, J. Majn, Hull, stukgoed; Maria Minde, O. Kruse, Corsoer, rogge; Eugène, J. J. Renes, Hull, manufacturen; Iotiont, W. Prinsle, Schotland, stukgoed; Boseoppa, W. Mann, Cardiff, ijzer; Deo Gloria, D. Niemann, Middelandsche Zee, Sylina Fitioe, H. J. Schreuder, Liverpool, beide stukgoed.

Voor Brussel bestemd:

Le jeune Joseph, F. Lancelot, Nantes, boonen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 uren

Sluiting des avonds: » 7 »

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

van «te wapen!" gewekt. Aan eene werkelooze blokkering gewoon, had een bedriegelijk vertrouwen hen in slaap gewiegd. De kapitein Collins, officier der britsche marine, zulk een lang verwijl moede, had van den generaal Woog verlof verkregen, om, aan het hoofd van eenige vrijwilligers, eene nachtelijke bestorming te mogen beproeven; welke poging met even veel stoutmoedigheid als beleid in het werk gesteld ten deele gelukte; in weerwil der hardnekkige en moorddadige verdediging der belegerden, hadden de engelschen met het krieken van den dag alle de werken bemagtigd. Dertig of veertig muitelingen waren gesneuveld, en de overige gevangen, met uitzondering van zeven, die in het kruidmagazijn de wijk hadden genomen. Voor mannen van een beproefden moed, en tot zulk een uiterste gebragt, was eene dergelijke schuilplaats een vreesselijk en wanhopig verdedigingsmiddel. De kapitein Collins derhalve, in stede van hen tot binnen deze laatste verschansing te vervolgen, gaf order den aanval te staken, en zijne soldaten in alle de omliggende werken verspreidende, ving hij weder eene gestrenge blokkering aan, zoodat de ongelukkigen daaraan onderworpen, zich in den hachelijksten toestand bevonden. Alle onderhandeling was verboden, en de generaal Woog had bevolen, dat men geen dezer rebellen, op welke voorwaarde ook, zoude aannemen; hun laatste middel van behoud was derhalve, zich op genade over te geven.

Intusschen werd het proces der gedurende den storm gevangen gemaakte manschappen opgemaakt; allen werden ter dood veroordeeld. Het was voor het eerst sedert de in bezitneming van Malta door de engelschen, dat zulk een vonnis was gewezen; tot dus verre hadden de zwaarste straffen in stok- of zweepslagen voor de soldaten en in arrest voor de officieren bestaan.

Men begrijpt derhalve welken indruk de ter doodveroordeeling van honderd menschen in massa op de bevolking moest maken. Uit kracht eener militaire commissie, werden terstond op een der openbare pleinen van Valetta galgen opgerigt, en den tweeden dag na de uitspraak van het vonnis, werden de schuldigen ten strafoefeningsplaats gevoerd. Doch de toestellen waren met de meeste onbekwaamheid vervaardigd, en de scherpregters, waren in hun vreesselijk beroep ten eenemale onervaren, zoodat twee gehangenen, wier touw gebroken was, met dolksteken moesten afgemaakt worden. Zulk een schouwspel moest op het heete brein der Malthezers werken, en de menigte begon openlijk te morren. De engelschen zelve, door medelijden bewogen, gaven eindelijk bevel om de strafoefening te schorsen; de veroordeelden dan werden weder in hunne gevangenis, en van daar op de wapenplaats Floriana gedurende den nacht gevoerd. Een oogenblik hoopte men, dat hun nu genade zou worden geschonken: doch men vergiste zich; de ongelukkigen hadden slechts eene verandering van doodstraf verkregen; in plaats van met de koord moesten zij met den kogel gestraft worden, en gelijk men zien zal, was dit voor hen een veel vreesselijker lot, dan hetgeen zij eerst hadden ondergaan.

De wapenplaats Floriana is eene wijde opene ruimte nabij de binnen-vestingwerken gelegen, van den eenen kant strekt zich de lage muur van een' publieken tuin langs de geheele lengte van het plein uit; daartegen over is een bolwerk, dat dien tuin bestrijkt. De twee overige zijden zijn de eene door eene rij kazernen en de andere door de glacies bezet.

De schuldigen werden op deze soort van plek gebragt, en zoo zij te voren eenige hoop hadden kunnen opvatten, moest die thans geheel verdwijnen, want alles toonde hun aan, welk lot hun verbeidde. Men had niet eens voor hen het medelijden, dat men voor den ter dood veroordeelde de toebereidselen zijner straf verbergt; zij werden niet geblinddoekt. Men vergenoegde zich met hen midden in een *carré* te plaatsen en daar zagen zij hunne beulen de geweren opnemen, laden, en eindelijk op hen aanleggen.

Op het woord *vuur!* schoot het geheele regiment, en twee derden der gevonnisden stortte dood of gewond ter aarde. De aanblik hunner gesneuvelde of verminkte kameraden en de beschouwing van een tot de vlugt geschikt terrein bezielden de overgeblevenen met eene bovenmenschelijke vlugheid en kracht. Van de verwarring onder de soldaten, na deze eerste losbranding ontstaan, gebruik makende, verstrooiden zij zich met ongeloofelijken spoed in alle rigtingen; sommigen hunner verborgen zich in de vestingwerken, anderen sprongen over den tuinmuur heen, en bereikten het veld, waardoor men hen terstond hunne vlugt zag vervolgen. Deze omstandigheid was echter voorzien; piketten, aan de Lucas-, Jozef- en Jacobus-poorten geplaatst, zetteden hen terstondt na.

Eene wezenlijke en gruwelijke menschen-jagt begon en vervulde de gemoederen der inwoners met verontwaardiging. Alle de vlugtelingen werden één voor een achterhaald en hier en daar in het veld dood gestoken; wat hen betreft, die zich in de vestingwerken hadden verscholen, van deze maakte men zich met nog minder moeite meester, deze werden allen met bajonetsteken van het leven beroofd.

Intusschen hielden de zeven manschappen, die in het fort Ricosoli waren gebleven, steeds het kruidmagazijn in bezit.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.